

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2012. gada 19. decembrī*

Regula (EK) Nr. 1393/2007 — Dokumentu izsniegšana — Citā dalībvalstī dzīvojošs lietas dalībnieks — Valsts teritorijā dzīvojošs pārstāvis — Prombūtne — Lietas materiāliem pievienoti procesuāli dokumenti — Informētības prezumpcija

Lietā C-325/11

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Sąd Rejonowy w Koszalinie* (Polija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2011. gada 15. jūnijā un kas Tiesā reģistrēts 2011. gada 28. jūnijā, tiesvedībā

Krystyna Alder,

Ewald Alder

pret

Sabina Orłowska,

Czesław Orłowski.

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs A. Tizzano [*A. Tizzano*] (referents), tiesneši E. Borgs Bartets [*A. Borg Barthet*], E. Levits, Ž. Ž. Kāzels [*J.-J. Kasel*] un M. Bergere [*M. Berger*],

ģenerālvokāts Ī. Bots [*Y. Bot*],

sekretārs K. Malaceks [*K. Malacek*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2012. gada 6. septembra tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— *K. Alder* vārdā – *K. Góralska*, advokat,

— *S. Orłowska* vārdā – *F. Pniewska*, juriskonsulte,

— Polijas valdības vārdā – *B. Czech*, kā arī *M. Arciszewski* un *M. Szpunar*, pārstāvji,

— Itālijas valdības vārdā – *G. Palmieri*, pārstāve, kurai palīdz *S. Varone*, *avvocato dello Stato*,

* Tiesvedības valoda – poļu.

— Portugāles valdības vārdā – *R. Chambel Margarido* un *L. Inez Fernandes*, pārstāvji,
— Eiropas Komisijas vārdā – *A.-M. Rouchaud-Joët* un *A. Stobiecka-Kuik*, pārstāves,
noklausījusies ģenerālvokāta secinājumus 2012. gada 20. septembra tiesas sēdē,
pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par Eiropas Parlamenta un Padomes 2007. gada 13. novembra Regulas (EK) Nr. 1393/2007 par tiesas un ārpustiesas civillietu vai komercietu dokumentu izsniegšanu dalībvalstīs (“dokumentu izsniegšana”), un ar ko atceļ Padomes Regulu (EK) Nr. 1348/2000 (OV L 324, 79. lpp.), 1. panta 1. punkta, kā arī LESD 18. panta interpretāciju.
- 2 Šis lūgums ir iesniegts tiesvedībā starp *K. Alder* un *E. Alder* (turpmāk tekstā – “laulātie *Alder*”) un *S. Orłowska* un *Cz. Orłowski* (turpmāk tekstā – “laulātie *Orłowski*”) par pirmo minēto laulāto pieteikumu par tiesvedības atkārtotu sākšanu un par prasījumu, ko tie ir cēlušī pret otrajiem minētajiem laulātajiem, samaksu.

Athilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

Regula Nr. 1393/2007

- 3 Regulas Nr. 1393/2007 preambulas 6.–8. un 12. apsvērumā ir noteikts:
“(6) Tiesvedības efektivitāte un ātrums civillietās prasa, lai dalībvalstu norādīto vietējo struktūru savstarpējā tiesas un ārpustiesas dokumentu pārsūtīšana būtu tieša un tajā izmantotu ātrus līdzekļus. Dalībvalstis var paziņot, ka tās paredz izraudzīties tikai vienu struktūru dokumentu pārsūtīšanai vai saņemšanai vai vienu struktūru, kas piecus gadus veiks abas funkcijas. Šo struktūru tomēr var atkārtoti izraudzīties ik pēc pieciem gadiem.
(7) Nosūtīšanas ātrums nodrošina visu atbilstīgo līdzekļu izmantošanu, ar noteikumu, ka tiek ievēroti konkrēti saņemtā dokumenta salasāmības un ticamības nosacījumi. Drošība nosūtīšanas laikā prasa, lai pārsūtāmajam dokumentam tiktu pievienota veidlapa, kas jāaizpilda tās vietas oficiālajā valodā vai vienā no oficiālajām valodām, kurā jāizsniedz dokuments, vai citā valodā, kas ir pieņemta attiecīgajā dalībvalstī.
(8) Šo regulu nebūtu jāpiemēro dokumentu izsniegšanai puses pilnvarotajam pārstāvim tiesvedības dalībvalstī neatkarīgi no minētās puses dzīvesvietas.
[..]
(12) Saņēmējai struktūrai, izmantojot veidlapu, būtu rakstiski jāinformē adresāts, ka viņš var atteikties pieņemt izsniedzamo dokumentu izsniegšanas brīdī vai nosūtot dokumentu atpakaļ saņēmējai struktūrai nedēļas laikā, ja dokuments nav adresātam saprotamā valodā vai izsniegšanas vietas oficiālajā valodā, vai vienā no oficiālajām valodām. Šis noteikums arī turpmāk būtu jāpiemēro dokumentu izsniegšanai, ja adresāts ir izmantojis tiesības atteikties. Šie noteikumi par tiesībām

atteikties būtu jāpiemēro arī dokumentu izsniegšanai, ko veic diplomātiskie un konsulārie pārstāvji, dokumentu izsniegšanai pa pastu, kā arī tiešajai izsniegšanai. Būtu jāparedz, ka nepieņemtā dokumenta izsniegšanu var labot, izsniedzot adresātam dokumenta tulkojumu.”

4 Šīs regulas 1. pantā ir paredzēts:

“1. Šo regulu piemēro civillietās un komercietās, ja tiesas vai ārpustiesas dokuments ir jāpārsūta no vienas dalībvalsts uz otru izsniegšanai šajā valstī. To nepiemēro jo īpaši ieņēmumu, muitas un administratīvos jautājumos vai jautājumos saistībā ar valsts atbildību par darbību vai bezdarbību, īstenojot valsts varu (“*acta iure imperii*”).

2. Šo regulu nepiemēro, ja nav zināma tās personas adrese, kurai ir jāizsniedz dokuments.

[..]”

5 Minētās regulas 4. panta 3. punkts ir izteikts šādi:

“Pārsūtāmajam dokumentam pievieno lūgumu, kas sastādīts, izmantojot I pielikumā paredzēto veidlapu. Veidlapu aizpilda saņēmēja dalībvalsts oficiālajā valodā vai, ja attiecīgā dalībvalstī ir vairākas oficiālās valodas, oficiālajā tās vietas valodā, vai vienā no oficiālajām valodām, kur izsniedz dokumentu, vai arī citā valodā, ko attiecīgā dalībvalsts ir norādījusi kā pieņemamu. Katra dalībvalsts norāda Eiropas Savienības iestāžu oficiālo valodu vai valodas, kas nav attiecīgās valsts valoda vai valodas, bet ir pieņemamas veidlapas aizpildīšanai.”

6 Regulas Nr. 1393/2007 5. panta 1. punktā ir noteikts:

“Pārsūtītāja struktūra, kam iesniedzējs iesniedz dokumentu pārsūtīšanai, informē iesniedzēju, ka adresāts var atteikties to pieņemt, ja tas nav rakstīts kādā no 8. pantā paredzētajām valodām.”

7 Šīs regulas 14. pantā ir noteikts:

“Katrai dalībvalstij, izmantojot pasta pakalpojumus, ierakstītā vēstulē ar saņemšanas apstiprinājumu vai izmantojot kaut ko līdzvērtīgu, ir tiesības tieši izsniegt tiesas dokumentus personām, kas dzīvo citā dalībvalstī.”

8 Minētās regulas 19. panta 1. punktā ir paredzēts:

“Ja tiesas pavēste vai līdzīgs dokuments ir bijis jāpārsūta citai dalībvalstij, lai to izsniegtu saskaņā ar šo regulu, bet atbildētājs nav ieradies, spriedumu nepasludina, kamēr nav konstatēts, ka:

- a) dokuments tika izsniegts saskaņā ar saņēmējas dalībvalsts tiesību aktiem, kas nosaka dokumentu izsniegšanas kārtību iekšējos tiesvedības procesos personām, kuras atrodas tās teritorijā; vai
- b) dokuments faktiski tika piegādāts atbildētājam vai viņa dzīvesvietā, izmantojot citu šajā regulā paredzētu metodi;

un ka abos minētajos gadījumos izsniegšana vai piegāde tika veikta pietiekami laicīgi, lai atbildētājs varētu sagatavoties aizstāvībai.”

Polijas tiesības

9 Civilprocesa kodeksa 1135.⁵ pantā ir noteikts:

“1. Ja lietas dalībnieks, kura dzīvesvieta, pastāvīgās uzturēšanās vieta vai reģistrācijas vieta ir ārvalstīs, nav iecēlis Polijā dzīvojošu pilnvaroto pārstāvi *ad litem*, viņam ir jāieceļ izsniegšanai pilnvarotais pārstāvis.

2. Ja nav iecelts izsniegšanai pilnvarotais pārstāvis, šim lietas dalībniekam adresētos tiesas dokumentus uzglabā lietā un uzskata par izsniegtiem. Tas ir jāizskaidro lietas dalībniekam pirmās izsniegšanas laikā. Turklāt lietas dalībniekam ir jāizskaidro iespēja atbildēt uz dokumentu, ar ko ir celta prasība, un iesniegt rakstveida apsvērumus, kā arī tas, kas var būt pārstāvis.”

10 Civilprocesa kodeksa 401. pantā ir noteikts:

“Tiesvedības atkārtotu sākšanu spēkā neesamības dēļ var lūgt:

- 1) ja persona, kas nav tiesīga būt tiesas locekle, vai ja tiesnesis, kas ir taisījis spriedumu, ir noraidīts atbilstoši likumam un ja lietas dalībniekam nav bijusi iespēja lūgt noraidījumu, pirms spriedums kļūst galīgs;
- 2) ja kādam lietas dalībniekam nebija iespējas būt lietas dalībniekam vai arī ja viņš nebija pienācīgi pārstāvēts vai viņam tiesību pārkāpuma dēļ nebija iespējas veikt procesuālas darbības; tomēr pieteikums par tiesvedības atkārtotu sākšanu nevar tikt iesniegts, ja neiespējamība veikt procesuālas darbības beidzās, pirms spriedums kļuva galīgs, vai ja pārstāvja neesamība tika norādīta prasības pieteikumā, vai ja lietas dalībnieks ir apstiprinājis tiesvedības posmu veikšanu.”

Pamatlieta un prejudiciālais jautājums

- 11 2008. gada 20. novembrī Vācijā dzīvojošie laulātie *Alder* cēla prasību par samaksu *Sąd Rejonowy w Koszalinie* [Košalinas rajona tiesā] pret Polijā dzīvojošajiem laulātajiem *Orłowski*.
- 12 *Sąd Rejonowy w Koszalinie* informēja prasītājus par viņu pienākumu mēneša laikā paziņot pārstāvja Polijā vārdu, kas būtu pilnvarots saņemt tiesas dokumentus, un brīdināja viņus, ka, ja netiks iecelts pārstāvis līdz termiņa beigām, viņiem adresētos tiesas dokumentus uzglabās lietā un uzskatīs par izsniegtiem.
- 13 Tā kā laulātie *Alder* nebija iecēluši pārstāvi Polijā, kas būtu pilnvarots saņemt dokumentus, viņu uzaicinājums uz 2009. gada 5. jūnijā paredzēto tiesas sēdi un laulāto *Orłowski* iesniegtie pretpasījumi tika pievienoti lietas materiāliem, piemērojot noteikumu, saskaņā ar kuru šie dokumenti tiek uzskatīti par izsniegtiem prasītājiem atbilstoši Civilt kodeksa 1135.⁵ pantam. Prasītāji nepiedalījās minētajā tiesas sēdē, kurā *Sąd Rejonowy w Koszalinie* pārbaudīja iesniegtos pierādījumus un slēdza tiesu debates. Tajā pašā dienā tika taisīts spriedums, ar kuru tika noraidīta prasība un kurš netika pārsūdzēts, tātad kļuva galīgs.
- 14 2009. gada 29. oktobrī prasītāji iesniedza *Sąd Rejonowy w Koszalinie* pieteikumu par tiesvedības sakarā ar samaksu atkārtotu sākšanu un prasīja minētā sprieduma atcelšanu, kā arī lietas atkārtotu izskatīšanu. Šajā ziņā viņi it īpaši apgalvoja, ka viņiem tika liegta iespēja piedalīties tiesvedībā, jo viņi faktiski netika uzaicināti uz tiesas sēdi. Tādējādi, neizsniedzot tiesas dokumentus viņu adresē Vācijā, iesniedzējtiesa esot pārkāpusi nediskriminācijas pilsonības dēļ principu un Regulas Nr. 1393/2007 normas.

- 15 Ar 2010. gada 23. jūnija spriedumu *Sąd Rejonowy w Koszalinie* noraidīja pieteikumu par atkārtotu sākšanu, norādot, ka Polijas civilprocess atbilst Savienības tiesībām. Pēc prasītāju iesniegtās apelācijas sūdzības *Sąd Okręgowy w Koszalinie* [Košalinas apgabaltiesa] atcēla minēto spriedumu, uzskatot, ka fikcija, saskaņā ar kuru dokumenti tiek uzskatīti par izsniegtiem, ir pretēja Regulai Nr. 1393/2007, un nosūtīja lietu atpakaļ *Sąd Rejonowy w Koszalinie* jauna nolēmuma pieņemšanai.
- 16 *Sąd Rejonowy w Koszalinie* tomēr norādīja, ka tā nepiekrīt šai analīzei. Tā apgalvoja, ka pamatlietā nevarēja piemērot Regulu Nr. 1393/2007, jo tajā ir regulēts tikai gadījums, kad tiesas dokuments ir jāizsniedz citā dalībvalstī atbilstoši valsts procesuālajiem noteikumiem. Otrkārt, ievērojot LESD 18. pantu, tā uzskatīja, ka noteikums, saskaņā ar kuru dokumenti tiek uzskatīti par izsniegtiem, nevar būt tieša diskriminācija un ka, pat ja tā būtu netieša diskriminācija, tā katrā ziņā būtu attaisnota mērķa nodrošināt efektīvu procedūras norisi dēļ, ņemot vērā grūtības un izmaksas, kas saistītas ar dokumentu izsniegšanu ārvalstīs vai pat neiespējamību to veikt.
- 17 Šādos apstākļos *Sąd Rejonowy w Koszalinie* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:
- “Vai [...] Regulas [...] Nr. 1393/2007 [...] 1. panta 1. punkts un LESD 18. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka personai, kuras dzīvesvieta vai pastāvīgā uzturēšanās vieta ir citā dalībvalstī, adresētu tiesas dokumentu var atstāt lietas materiālos tiesā un līdz ar to tas tiek uzskatīts par izsniegtu, ja šī persona nav norādījusi izsniegšanai pilnvaroto personu, kam ir dzīvesvieta tajā dalībvalstī, kurā notiek tiesvedība?”

Par prejudiciālo jautājumu

- 18 Ar savu jautājumu *Sąd Rejonowy w Koszalinie* būtībā jautā, vai Regulas Nr. 1393/2007 1. panta 1. punkts un vajadzības gadījumā LESD 18. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tie liedz tādu dalībvalsts tiesisko regulējumu, kāds ir pamatlietā, kurā ir paredzēts, ka tiesas dokumenti, kas adresēti lietas dalībniekam, kura dzīvesvieta vai patstāvīgās uzturēšanās vieta ir citā dalībvalstī, tiek uzglabāti lietas materiālos un tiek uzskatīti par izsniegtiem, ja minētais lietas dalībnieks nav iecēlis izsniegšanai pilnvaroto pārstāvi, kas dzīvo pirmajā valstī, kurā notiek tiesvedība.
- 19 Lai atbildētu uz šo jautājumu, vispirms ir jāprecizē Regulas Nr. 1393/2007 piemērošanas joma, lai pārbaudītu, vai tā attiecas uz tiesas dokumentu izsniegšanu šajā regulā definētajos apstākļos, tostarp uz pamatlietā aplūkoto valsts tiesisko regulējumu, vai arī, kā to apgalvo Polijas valdība, minētā regula ir jāpiemēro tikai, ja šie dokumenti ir jāizsniedz citā dalībvalstī atbilstoši procesuālajiem noteikumiem, kas ir spēkā tiesvedības valstī.
- 20 Šajā ziņā ir jānorāda, ka šīs pašas regulas 1. panta 1. punkta tekstā ir precizēts, ka tas ir piemērojams civillietās un komercietās, “ja tiesas [...] dokuments ir jāpārsūta no vienas dalībvalsts uz otru izsniegšanai šajā valstī”.
- 21 Ja tik tiešām, kā apgalvo Polijas valdība, pats šīs tiesību normas teksts neietver nekādas skaidras norādes par apstākļiem, kādos šāds dokuments vienai dalībvalstij “ir” jāizsniedz otrai, tomēr citu Regulas Nr. 1393/2007 normu kopēja interpretācija sniedz šajā ziņā noderīgus precizējumus.
- 22 It īpaši, pirmkārt, Regulas Nr. 1393/2007 1. panta 2. punktā ir skaidri paredzēts, ka tas nav jāpiemēro, ja dokumenta adresāta adrese nav zināma.
- 23 Otrkārt, minētās regulas preambulas 8. apsvērumā ir noteikts, ka to nebūtu jāpiemēro dokumentu izsniegšanai puses pilnvarotajam pārstāvim tiesvedības dalībvalstī neatkarīgi no minētās puses dzīvesvietas.

- 24 Tādējādi no aplūkojamās regulas sistemātiskas interpretācijas izriet, ka tajā ir paredzēti tikai divi apstākļi, kad tiesas dokumenta izsniegšana starp dalībvalstīm ir izslēgta no tās piemērošanas jomas, proti, pirmkārt, ja adresāta dzīvesvieta vai pastāvīgās uzturēšanās vieta nav zināma un, otrkārt, ja viņš ir iecēlis pilnvaroto pārstāvi tiesvedības valstī.
- 25 Citos gadījumos, kā to uzsver ģenerālvokāts savu secinājumu 49. punktā, tiesas dokumentu izsniegšana, ja šī dokumenta adresāts dzīvo citā dalībvalstī, obligāti ietilpst Regulas Nr. 1393/2007 piemērošanas jomā un tārad, kā tas ir paredzēts šīs regulas 1. panta 1. punktā, ir jāīsteno, izmantojot ar pašu regulu šim nolūkam ieviestos līdzekļus.
- 26 Šāds risinājums, tā kā tas tieši izriet no minētās regulas konteksta, atņem pamatojumu arī Polijas valdības apgalvojumam, ka, ievērojot tiesvedības dalībvalsts tiesības, “ir” jāidentificē apstākļi, kuros tiesas dokuments ir jāizsniedz uz citu dalībvalsti atbilstoši šai pašai regulai.
- 27 Atstājot valsts likumdevējam uzdevumu noteikt, kādos gadījumos pastāv šāda vajadzība, tiktu traucēta jebkāda vienota Regulas Nr. 1393/2007 piemērošana, jo ir iespējams, ka dalībvalstīs šajā ziņā paredz atšķirīgus risinājumus (šajā ziņā skat. 2005. gada 8. novembra spriedumu lietā C-443/03 *Leffler*, Krājums, I-9611. lpp., 44. punkts).
- 28 Pēc šo precizējumu izdarīšanas ir jākonstatē, ka, ciktāl tiesas dokumentu izsniegšana tādos apstākļos, kādi ir norādīti pamatlietā aplūkotajā valsts tiesiskajā regulējumā, ietilpst Regulas Nr. 1393/2007 piemērošanas jomā, tiesiskā regulējuma, kas ietver noteikumu, saskaņā ar kuru dokuments tiek uzskatīts par izsniegtu, uzglabājot tiesas materiālos, ja ārvalstīs dzīvojošs lietas dalībnieks nav iecēlis Polijā izsniegšanai pilnvaroto pārstāvi, saderība ar Savienības tiesībām ir jāpārbauda, ņemot vērā tās sistēmu un mērķus.
- 29 Šajā ziņā vispirms attiecībā uz Regulas Nr. 1393/2007 sistēmu ir jāatgādina, ka šī regula, pieņemta, pamatojoties uz EKL 61. panta c) punktu, ir vērsta, kā tas ir noteikts tās preambulas 2. apsvērumā, uz to, lai izveidotu izsniegšanas mehānismu Kopienā iekšējā tirgus labai darbībai (šajā ziņā skat. 2009. gada 25. jūnija spriedumu lietā C-14/08 *Roda Golf & Beach Resort*, Krājums, I-5439. lpp., 53.–55. punkts).
- 30 Šādos apstākļos, lai nodrošinātu tiesvedības civillietās efektivitāti un ātrumu, minētās regulas 2. pantā, ievērojot tās preambulas 6. apsvērumu, ir noteikts, ka tiesas dokumentu pārsūtīšana būtībā notiek starp “pārsūtītāju struktūru” un “saņēmēju struktūru”, ko izraugās dalībvalstis.
- 31 Turklāt pašā Regulas Nr. 1393/2007 2. iedaļā ir paredzēti citi iespējamie pārsūtīšanas veidi, neiedibinot hierarhiju to starpā (2006. gada 9. februāra spriedums lietā C-473/04 *Plumex*, Krājums, I-1417. lpp., 19.–22. punkts), kā piemēram, pārsūtīšana, izmantojot diplomātiskos un konsulāros ceļus, izmantojot pasta pakalpojumus vai arī pēc ieinteresētās personas pieprasījuma tieši no saņēmējas dalībvalsts amatpersonām, ierēdņiem vai citām kompetentām personām.
- 32 Tā kā šie tiesas dokumentu izsniegšanas veidi vienīgie ir izsmēloši paredzēti ar minēto regulu izveidotajā sistēmā, ir jākonstatē, ka tajā nav paredzēta fiktīva izsniegšana, kāda ir spēkā Polijā atbilstoši Civilprocesa kodeksa 1135.⁵ pantam, un tā to liedz.
- 33 Turklāt šo secinājumu pastiprina aplūkojamās regulas mērķi.
- 34 Šajā ziņā ir jānorāda, ka šīs regulas, kā tas izriet no preambulas 2. apsvēruma, mērķis, protams, ir uzlabot un paātrināt tiesas dokumentu nodošanu starp dalībvalstīm (šajā ziņā skat. 2008. gada 8. maija spriedumu lietā C-14/07 *Weiss und Partner*, Krājums, I-3367. lpp., 46. punkts, kā arī iepriekš minēto spriedumu lietā *Roda Golf & Beach Resort*, 54. punkts).

- 35 Tomēr, kā Tiesa jau ir nospriedusi, šie mērķi nevar tikt sasniegti, jebkādā veidā vājinot to adresātu, kam ir Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. panta otrajā daļā un Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas, kas parakstīta Romā 1950. gada 4. novembrī, 6. panta 1. punktā noteiktās tiesības uz taisnīgu tiesu un tiesības uz aizstāvību (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Weiss und Partner*, 47. punkts).
- 36 Šādā aspektā, kā ģenerālvokāts norāda savu secinājumu 46. un 47. punktā, vairākās Regulas Nr. 1393/2007 normās ir tieši paredzēts saskaņot tiesas dokumentu nodošanas efektivitāti un ātrumu ar prasību nodrošināt adresātu tiesību uz aizstāvību atbilstošu aizsardzību un to darīt, nodrošinot faktisku un efektīvu šo pašu dokumentu saņemšanu.
- 37 It īpaši minētās regulas 4. panta 3. punktā un 5. panta 1. punktā, skatīta kopā ar tās preambulas 12. apsvērumu, ir paredzēta vajadzība, lai tiesas dokumentu izsniegšana notiktu, izmantojot veidlapu, un lai tie tiktu iztulkoti adresātam saprotamā valodā vai saņēmējas dalībvalsts oficiālajā valodā vai, ja šajā valstī ir vairākas oficiālās valodas, vismaz vienā no tās vietās, kurā ir jānotiek izsniegšanai, oficiālajām valodām.
- 38 Turklāt Regulas Nr. 1393/2007 14. pantā ir noteikts, ka katrai dalībvalstij, kas ir izvēlējusies izmantot pasta pakalpojumus, tiesas dokumentu izsniegšana ir jāveic ar ierakstītu vēstuli ar saņemšanas apstiprinājumu.
- 39 Šajā pašā aspektā šīs regulas 19. panta 1. punktā izcelsmes dalībvalsts tiesai ir noteikts pienākums atlikt lēmuma pieņemšanu, ja atbildētājs nav ieradies, kamēr nav konstatēts, ka dokuments, ar ko celta prasība, laicīgi ir izsniegts atbilstoši saņēmējas dalībvalsts likumā noteiktajai kārtībai, vai arī ka šis dokuments ir faktiski izsniegts atbildētājam vai viņa dzīvesvietā, izmantojot citu minētajā regulā paredzētu metodi, pietiekami laicīgi, lai atbildētājs varētu sagatavoties aizstāvībai.
- 40 Šādos apstākļos ir jākonstatē, ka fiktīvs izsniegšanas mehānisms, kāds ir paredzēts Civilprocesa likuma 1135.⁵ pantā, šķiet, nav saderīgs ar Regulā Nr. 1393/2007 paredzētajiem mērķiem aizsargāt tiesības uz aizstāvību.
- 41 Kā ģenerālvokāts norāda savu secinājumu 52.–54. punktā, šis mehānisms atņem jebkādu lietderīgo iedarbību tiesu dokumenta adresāta, kura dzīvesvieta vai pastāvīgās uzturēšanās vieta neatrodas tiesvedības dalībvalstī, tiesībām faktiski un efektīvi saņemt šo dokumentu it īpaši tādēļ, ka minētajam adresātam netiek nodrošināta ne tiesu dokumenta uzzināšana pietiekami laicīgi, lai sagatavotu aizstāvību, ne tā tulkošana.
- 42 Ņemot vērā visus šos apsvērumus, uz uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka Regulas Nr. 1393/2007 1. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tas liedz tādu dalībvalsts tiesisko regulējumu, kāds ir pamatlietā, kurā ir paredzēts, ka lietas dalībniekam, kura dzīvesvieta vai pastāvīgās uzturēšanās vieta ir citā dalībvalstī, adresētu tiesas dokumentu uzglabā lietas materiālos, uzskatot to par izsniegtu, ja minētais lietas dalībnieks nav norādījis izsniegšanai pilnvaroto personu, kam ir dzīvesvieta pirmajā valstī, kurā notiek tiesvedība.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 43 Attiecībā uz pamatlietas dalībniekiem šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto lietas dalībnieku izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

Eiropas Parlamenta un Padomes 2007. gada 13. novembra Regulas (EK) Nr. 1393/2007 par tiesas un ārpustiesas civillietu vai komercietu dokumentu izsniegšanu dalībvalstīs (“dokumentu izsniegšana”), un ar ko atceļ Padomes Regulu (EK) Nr. 1348/2000, 1. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tas liedz tādu dalībvalsts tiesisko regulējumu, kāds ir pamatlietā, kurā ir paredzēts, ka lietas dalībniekam, kura dzīvesvieta vai pastāvīgās uzturēšanās vieta ir citā dalībvalstī, adresētu tiesas dokumentu uzglabā lietas materiālos, uzskatot to par izsniegtu, ja minētais lietas dalībnieks nav norādījis izsniegšanai pilnvaroto personu, kam ir dzīvesvieta pirmajā valstī, kurā notiek tiesvedība.

[Paraksti]